

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, o žalobě proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, čj. 9 As 144/2015 – 52, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 4. 11. 2015, čj. 52 A 95/2015 – 12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal „*správní žalobu*“ proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, čj. 9 As 144/2015 – 52, kterým Nejvyšší správní soud odmítl jeho kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2015, čj. 31 A 22/2015 - 24.

[2] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích žalobu odmítl s tím, že Nejvyšší správní soud při výkonu jurisdikční činnosti nelze považovat za správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a že jeho rozhodnutí nejsou individuálními správními akty, proti kterým je možné podat žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s. Není v pravomoci správních soudů projednávat žaloby proti rozhodnutím jiných než správních orgánů. Chyběla tudíž základní podmínka řízení o žalobě a tento nedostatek byl neodstranitelný.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby kasační stížnost. Namítl, že soud ve věci jednal, aniž byl zaplacen soudní poplatek. Dále polemizoval s konkrétními pasážemi napadeného usnesení, které označil za subjektivní, zmatečné, v rozporu s dobrými mravy i právními předpisy, případně nepřezkoumatelné. Předseda senátu krajského soudu uváděl pouze subjektivní tvrzení ve snaze zakrýt svůj protiústavní postup.

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud zjistil, že kasační stížností napadeným usnesením krajský soud odmítl žalobu stěžovatele proti soudnímu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Krajský soud žalobu odmítl, neboť dovodil, že nejde o žalobu ve správním soudnictví. Žalobou napadené

rozhodnutí totiž nepředstavuje rozhodování či postup orgánů v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, které směřuje proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „*správní žaloby*“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „*zjevně neúspěšné návrhy*“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „*správními žalobami*“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „*bludný kruh*“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, čj. 2 As 162/2014 – 42, „*z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.*“ Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, čj. 1 As 5/2015 – 36: „*z podání stěžovatele nelze dovodovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu.*“

[7] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností opět proti usnesením, kterými krajský soud odmítl jeho „*správní žaloby*“ proti soudním rozhodnutím. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní námítky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu, že žaloby podané v daných věcech jsou nepřijatelné. Kasační námítky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[8] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v posuzované věci je stěžovatel opět veden snahou vést „*spor pro spor*“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv.

[9] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy pouze rozehrávají písenný „*ping pong*“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Výsledkem řízení pak bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku, případně odmítnutí kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, čj. 3 As 109/2014 – 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[10] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva

v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008 - 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[11] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. ledna 2016

JUDr. Jan Passer
předseda senátu